

CHỊ+EM

Thu-Vân & Xuân-Hạnh

Đêm nay là bao nhiêu đêm
Bỗng dưng chị thấy nhớ em vô cùng...
Hôm chị ra đi theo chúng:
Bánh ngon, áo đẹp, người đông, quà nhiều,
Hẹn em chưa buồn bao nhiêu
Trước khi tiệc mãn, trời chiều, đêm khuya .
Nhưng sau khi chị đã đi
Thì em mới thấy buồn chỉ là buồn...

Đặc của chị không còn,
Nỗi trống vắng ngập cả hồn thơ-ngây .
Hơi-hám của chị còn đây,
Thói quen ngày cũ... ngày nay đổi đời ...!

Em thường bắt chị “à ơi!”
Cho em ngon giấc trong lời hát ru ...
Bắt chị kể chuyện ngày xưa
Cho em dệt đẹp giấc mơ nhi-đồng;
Khẽ chị dệt, mệt chị buồn;
Chị kèm em học, chị cùng em chơi ...

Bây giờ chị xa em rồi,
Khác người kể chuyện, khác lời hát ru .
Biết em đã quen hay chưa,
Hay còn nhớ chị ngẹn-ngỡ sớm chiều ...

“Bao-lơn gác thượng chớ trèo!
“Chớ sờ dây điện! Chớ leo thành hẻm!
“Tối trường chớ quá nghịch đùa!
“Ra đường chớ có đuối xô bạn-bè!...”

Những lời chị thường răn đe,
Biết em còn nhớ, còn nghe kỹ-càng?
Chị thương em, út muộn-màng,

Thiên-thiên lạc một thiên-đàng rồi, em!

Ngày xưa: gia-đình êm êm,
Mẹ cha đặng-đặng, chị em sum-vầy ...
Nhưng, từ cha bị tù đầy,
Nỗi thiêu vừng phôi rút-ray cỏi nhà ...
Chị càng thương em thiết-tha
Đủ bù nỗi vừng xa cha giữa đời ...
Bây giờ, chính chị tách rời:
Đã một người, lại một người xa em!

Thư chị: em giành em xem,
Em giữ thật kỹ con tem, cái bì ...
Quà chị: me bèo ăn đi,
Em sợ hột, gặm tí tí mồi lòn...

Thương em vô đỗi, vô ngần,
Chị lại đọc lại từng vắn thư em;
Như em, chị lại lầy xem,
Tưنگ như có chị bên em mãi hoài ...

“Ngày xưa...” mới gòn đây thôi,
Một người làm việc mà nuôi cỏi nhà :
Trời thì tha-hở bánh quà,
Lớn lên đại-học, thi ra thành-tài !...

Bây giờ thì chị Tú Hai,
Thi vào đại-học: không ai cho vào!
Thị-trường hàng hiêm, giá cao,
Lương anh ít, chị khố-lao góp phòn.
Cưới xong phải trả nợ-nần,
Quà em... sợ sẽ... giẫm dòn, em ơi !

Bây giờ, chị xa em rồi,
Nhớ em, chị khẽ ôn lời hát ru:
“Chiều chiều ra đứng ngõ sau,
Thương em, nhớ mẹ, ruột đau chín chiều!”

THANH-THANH

